

253. Negende groot Herents dictee (auteur: Ludo Beheydt)

Gemeenteperipetieën

Toen ik vanmorgen extra piëteitsvol zat te genieten van mijn gegrild sneetje brood met een cappuccinootje, werd het mij plotseling wee te moede. Dat kwam doordat de snelwerkende cafeïne mijn ochtendlijke gelijkmoedigheid brutaal dooreenschudde.

Ik besepte gelijk dat ik straks in mijn veelgeplaagde bestaan weer eens zou worden lastiggevallen door onverhoedse openbare werken en verkeersstremmingen. Ik zag ertegen op om mijn vege lijf in het verkeer te gooien en ik dacht: laat ik maar even e-mailen naar de bevoegde verkeersinfodienst van de gemeente, want online-informatie is er niet.

Ik ga ervan uit dat ik ervan op aan kan dat hierop gereplyd zal worden door een goedgehumeurde gemeenteambtenaar die de goed geoliede dienst Openbare Werken met de glimlach vertegenwoordigt.

Liever dan onverhoeds zo'n pitbullterriër van een agent achter mijn vodden te krijgen, wil ik als goedgeïnformeerd burger met de gepaste zwier door de verkeerssellende van de Herentse binnenstad en de belendende buurten slalommen. Overal zijn immers weer van die straatwerkers te zien in hun oranje fluorescerende overalls, die als aanhangers van de Bhagwanbeweging het verkeersritueel opfleuren.

De avant-gardistische scènes van bulldozers, vrachtwagens en breekhamers maken mij sowieso al angstig. En als dan daarbij nog de gevreesde bulterriërs van onze politiemacht met nietsontziende wraakzucht de verkeersstromen gnuivend staan te controleren, krijg ik het heen-en-weer.

Dan wil ik alleen nog gaan jeu-de-boulen, volleyballen of punniken, of alle drie tegelijk. Dan dwalen mijn gedachten onwillekeurig en onverwijld af naar zo'n goedgebouwd modelletje in een bikinietje met een minuscule cache-sexe, een briljant behaatje en een verleidelijke coupe soleil.

Ik weet wel dat verkeerssellende en verleidelijke vrouwen niet samen horen, maar laat voor één keer deze gewaagde combinatie aan uw geestesoog voorbijgaan en u zult moeten toegeven dat gargantueske en kafkaïaanse taferelen zich tegelijkertijd in uw verbeelding kunnen afspelen.

Deze wulpse chimaera's moeten als excuustruzen fungeren voor mijn ochtendlijke onmacht; pas bij de tweede cappuccino keert de redelijkheid terug en verdampen mijn redeloze hallucinaties. Dan ben ik weer bereid mij als een aspirant-kamikazepiloot door de apocalyptische Herentse verkeersstromen te bewegen, ook al heb ik nog zo'n moeite ertegenop te roeien.